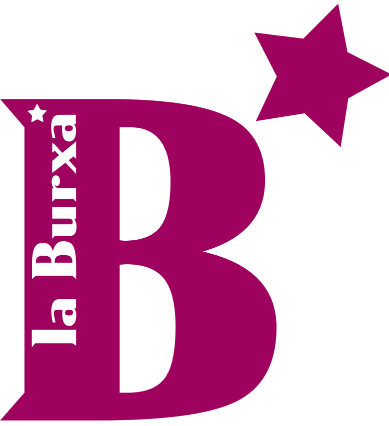
Núm. 193 Maig de 2015 laburxa.cat

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàgs. 4 i 5

#EfecteCanVies i #AturemelParlament, casos paradigmàtics de criminalització de la protesta

Avancen els judicis de les encausades pels fets de Can Vies ocorreguts ara fa un any. El passat mes d'abril 13 companyes van rebre sentències d'entre un any i un any i mig de presó i una altra va ser vetada a entrar al país durant 5 anys. Per altra banda, s'ha demanat l'entrada a pressió de les 8 condemnades per Aturem el Parlament, tot i que la seva xarxa de suport afirma que n'evitarà l'ingrés. Arrel dels episodis repressius que es reprodueixen sistemàticament s'ha creat la Xarxa Anti-repressió de familiars de detingudes.

Pàg. 5

Adéu al refugi 722 del carrer Burgos

El refugi tenia una galeria d'un 10 metres de llargada amb una profunditat d'entre 6 i 8 metres i va ser encimentat el 27 d'abril ben d'hora al dematí. Des del 2008 només a Sants, Hostafrancs i la Bordeta s'han destruït, com a mínim el 15 al carrer Sagunt, el 397 al carrer de Noguera Pallaresa, el 741 al carrer de la Espanya Industrial, el 742 al carrer de Juan Bravo, el 870 al carrer Consell de Cent, el 877 al passatge de Toledo i el 722 al carrer Burgos.

Pàg. 12

MARC SANTASUSANA

Escriptor

La política dels afectes

Transformar des de la micropolítica mentre es camina cap un nou paradigma relacional comporta repensar els col·lectius i les pràctiques quotidianes que ens defineixen i prendre consciència de l'herència que arrosseguem en les formes de ser i fer. Són moltes les persones i grups que, des de l'autocrítica, treballen per tal de viure la solidaritat com un còctel d'acció i de reflexió dels afectes i les cures en primera persona del plural. En aquesta Burxa hi trobarem exemples tant d'eines com de grups que les utilitzen.

Pàgs. 6–8

EDITORIAL

1 de maig combatiu

Aquest 1 de maig hem tret al carrer l'esperit combatiu i llibertari dels nostres barris, també el de Sants, amb activitats a Cotxeres i una manifestació pel barri per recordar que el dia de la lluita obrera és també el dia de la lluita per l'autogestió i de combat al capitalisme. Una jornada de commemoració als Màrtirs de Chicago, vuit obrers anarquistes condemnats a mort o a presó arran de les vagues i protestes per la jornada laboral de vuit hores l'any 1886.

Una jornada també, enguany, de suport i solidaritat amb les vaguistes d'avui, amb les subcontractades, autònomes i totes les precàries que s'enfronten a la gran multinacional Telefónica; amb les que ens recorden que la lluita obrera continua, perquè l'explotació es fa cada vegada més gran, més salvatge, aquí i arreu. I, així, recordem amb ràbia les més de 1.000 persones mortes i 2000 de ferides en un dels ja continus enfonsaments de fàbriques a Bangladesh que produeixen per multinacionals ara fa dos anys, així com les lluitadores assassinades i perseguides en aquest país i en tants d'altres quan alcen la veu reclamant drets socials i laborals i sobirania econòmica.

I tornant al nostre entorn més immediat, també hem volgut recordar aquest 1 de maig, i des de la Burxa ens hi sumem, a les que pateixen les conseqüències repressives de les lluites, a les encausades per l'Efecte Can Vies, pels casos Pandora i Piñata i a les condemnades d'Aturem al Parlament a entrar imminentment a presó. 1 de maig i cada dia, seguirem lluitant i no oblidarem a les que lluiten.

L'ALTAVEU

"La nostra cursa és una cursa de fons"

Xarxa Antirepressió de familiars de detingudes Sants

A finals de desembre de 2014 un grup de mares de nois i noies encausats per l'efecte de Can Vies vàrem crear la Xarxa Anti-repressió de Familiars de Detingudes, amb la intenció de sumar-hi, també, familiars de nois i noies víctimes de la repressió per altres causes originades en el marc de la dissidència, com ara la vaga del 29M o la del 14N del 2012.

Ens portà a organitzar-nos la necessitat d'assolir tres objectius: donar acollida i suport als familiars de les persones detingudes; trencar els esquemes actualment dominants que criminalitzen els nostres fills i filles; i treballar conjuntament amb entitats afins amb la voluntat de sumar esforços. Es tracta de tres àmbits que interactuen: acollida i suport, ser veu constructiva i denunciant i, finalment, treballar en xarxa perquè no és en va que constatem l'impacte negatiu que aquesta situació té en els familiars, els quals han de fer front a un alt cost emocional i econòmic, així com als efectes psicosocials de la repressió.

La Xarxa té poc temps de vida, cert, però durant aquest temps hem constatat com n'és de necessària la seva existència. Hem descobert un seguit de fets preocupants que es van repetint des de fa molt temps i que són inacceptables en un estat de dret. Estem parlant tant d'irregularitats en els procediments penals (vulneració del dret de presumpció d'innocència, considerar la versió policial com a suficient i veraç, fet que comporta que no es demanin altres proves), com també del tracte policial que reben les persones detingudes (maltractaments físics i psicològics en les detencions i en les comissaries, actituds especialment vexatòries vers les noies, etc.). Malauradament la impunitat policial és una constant.

En aquest context, veiem com des de finals de gener es van desenvolupant els judicis per l'afer de Can Vies. La Xarxa hi assisteix sempre que en té coneixement i els familiars ho volen. Són moments difícils, plens d'incerteses que (massa) sovint deixen pas a la perplexitat i a la impotència davant del que veiem: demandes de fiscalia, sentències absolutament desproporcionades, no es tenen en compte les declaracions dels testimonis de la defensa, judicis condemnatoris sense proves objectives i contrastades, i un llarg etcètera ben descoratjador. Si bé també hi ha hagut sentències absolutòries, aquestes són les menys nombroses i és fa difícil comprendre la lògica de tot plegat.

Recentment, el judici de les 13 detingudes en un portal –5 d'elles, monitores d'un esplai de Cerdanyola– ha posat en evidència, una vegada més, la impunitat policial i judicial. En aquest cas, hem vist com n'és d'important comptar amb el recolzament de familiars d'altres encausades que també pateixen la incertesa, la ràbia i el dolor que comporta tot el procés.

Des de la Xarxa, tenim el potencial de sumar, de fer costat i de denunciar una realitat que té un comú denominador: els nostres fills i filles són encausades no pel que suposadament han fet, sinó perquè exerceixen el dret a la protesta. I no ho oblidem: protesten perquè volen una societat més justa. Un exemple ben clar el tenim en l'afer del Parlament on es sentencia a presó a 8 persones pel fet de manifestar-se públicament en contra de les retallades.

El 30 d'abril la Xarxa ens vam reunir amb els grups parlamentaris amb l'objectiu de manifestar el nostre desacord sobre les irregularitats constants als procediments penals i en el tracte policial. Però també hem denunciat la criminalització de la protesta i la manipulació de què són objecte per part dels mitjans de comunicació més influents. Hem demanat fer una compareixença a la Comissió d'Interior del Parlament de Catalunya. I si bé CUP, ICV-EU, ERC i PSC la recolzen, les expectatives, a dia d'avui, són incertes perquè desconeixem quin serà el posicionament de CIU, PP i Ciutadans.

Tanmateix, sigui quin sigui el resulta d'aquesta actuació en el Parlament de Catalunya, sabem que hi ha molt camí per recórrer i que la nostra és una cursa de fons.

I, en aquest fer camí, la Xarxa no està sola: anem trobant persones i institucions que ens fan costat fent seves les causes que treballen a favor de la dignitat de les persones. A totes elles i als mitjans de comunicació que ens ajuden a difondre qui som, per què hi som i què fem, els agraïm el seu suport. Perquè essent Xarxa fem nostre l'expressió: "la solidaritat, la nostra millor força!".

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Cinc punts sobre la política actual (i el que ha d'arribar)

Acció Llibertària de Sants, Sants

Ja estem a l'any 2015. Ha plogut molt des de l'última Transició; ara sembla que el model polític escollit després la dictadura no serveix, i volem canviar qui pren les decisions. Canviem els vestits i la corbata per una cua i una motxilla. I ens diuen que toca canviar d'escenari i de personatges. En resum, el circ necessita nous pallassos.

El descontent i la mobilització popular que van omplir les places de forma horitzontal i assembleària, on totes preníem decisions, on entre totes decidíem que fer, sense partits polítics, aquesta mobilització que augurava un canvi de sistema, ens sembla tan llunyana ara. No obstant, no oblidem que la llibertat del poble s'acaba quan les decisions deixen de prendre's als carrers i barris on vivim i comencen a prendre's als parlaments. La voluntat del poble mai s'expressarà dins dels seus parlaments i palaus. Ara ens diuen que portaran a terme canvis des de dins del sistema que diuen combatre, quan sabem que el que acabaran aconseguint és reforçar-ho. En resum, volen canviar-ho tot perquè res important canvïi.

Perquè ara ens demanen que els ajudem a recuperar la democràcia, que hauríem de prendre les institucions. I per a nosaltres, com anarquistes, resulta un error. En primer lloc, quina democràcia volen recuperar, la que ens va portar a la crisi? En segon lloc, perquè són ells els qui prenen les institucions a costa del nostre vot i ingenuïtat; en tercer lloc, perquè no volem manar ni volem que ens manin. En resum, el problema no es troba en qui governa o com governa, sinó en l'existència del propi govern, en el parlament i en l'Estat.

Simplement, com a anarquistes, creiem que nosaltres mateixes, solidàriament i recolzant-nos mútuament som qui millor sabem què necessitem o què volem. Repeteixo nosaltres: tu, jo, la teva mare i el teu oncle, l'amic de classe, la companya de treball i el veí. Solidaritat en un desnonament, solidaritat quan no es té res per menjar, solidaritat al quedar-te amb el nen perquè els seus pares estan treballant, solidaritat quan no tens tabac per un cigarret. No receptem cap fórmula nova o extraordinària, simplement quelcom quotidià i tan antic com la solidaritat que sembla que hem oblidat tancats en els nostres pisos inundats de modernitat tecnològica. En resum, no hi ha millor política que aquella de recolzar-nos i ajudar-nos quan tenim un problema. I aquesta política és al carrer i no als parlaments.

Aquest any 2015 podrem votar fins a tres cops creient que les coses canviaran, allà cadascú. No demanem ni el vot per ningú, ni l'abstenció, només lluita. Demanem lluita perquè és quan plantem cara i desobeïm quan els canvis passen. Com va passar a Gamonal, o a Can Vies i així pot passar demà a la teva feina davant d'hores que no es paguen; al teu institut davant de proves injustes, a casa teva davant del llogater, davant de la policia quan et demana papers i davant del gallet que vol magrejar-te. En resum: planta'ls-hi cara, lluita i continua lluitant, però no tu sola, lluita amb la teva família, amb els teus amics i amb els teus companys.

Perquè no aguantem més aquest sistema que ens mata de misèria, diem prou! Guanyi qui guanyi les eleccions, continuarem al carrer, lluitant contra els criminals que arruïnen les nostres vides. Perquè juntes ho podem tot, ara ens toca a nosaltres.

CARTA

La traïció

Quico Bastida, Sants

Ja fa setmanes que la patronal està, d'acord amb el govern, preparant el nou pacte social. Un pacte social en què els dirigents de CCOO acceptaran usar el PNB (Producte Nacional Brut) com a base de referència pels increments salarials. És una antiga reivindicació de la patronal CEOE que mai CCOO havia acceptat, ja que el PNB és una xifra encara més manipulable per la patronal que l'IPC (Índex de Preus al Consum).

Els dirigents de CCOO, com ja fa anys que fan, se saltaran —sense consultar als seus afiliats— els acords congressuals del seu propi sindicat per poder seguir gaudint del recolzament del gran capital, que és el que els hi ha imposat actuar com a grans reformistes del sindicalisme de classe.

A causa del gran dany fet pel reformisme sindical els treballadors de les "contratas" de Telefònica-Movistar han degut anar a la vaga general. Vaga que ha col·lapsat en moltes ocasions els carrers de Barcelona i moltes altres ciutats de l'estat, i que té com origen el pacte social que va firmar Fidalgo —aleshores màxim dirigent de CCOO, i després assessor públic del PP—; pacte social que va obrir el procés de privatització de Telefònica, que ha passat de 75.000 treballadors a uns 30.000. I com la feina s'ha de fer igual ara la donen a empreses esclavistes, les "contratas" que obliguen a treballar fins a deu hores diàries i set dies per setmana, per 700 €, només declarant a la Seguretat Social de dues a quatre hores diàries.

Els dirigents del reformisme sindical no signaran la nova traïció fins després de l'1 de maig per facilitar que els sindicats grocs (CCOO i UGT) tinguin seguidors a les manifestacions que convoquen. La patronal vol que CCOO i UGT segueixin tenint afiliats, ja que així tenen als treballadors més fàcilment controlats.

Però cada vegada està més clar que els treballadors poden afiliar-se a un sindicat i després votar a altres opcions sindicals, com està passant a centenars i milers de casos en les eleccions sindicals en curs. S'afilien a CCOO o UGT perquè la patronal no els margini, però aprofiten el vot secret per a recolzar als sindicats de classe que són els que lluiten i poden defensar els interessos dels treballadors.

Aquesta realitat, que ens recorda malauradament al sindicalisme vertical de l'etapa feixista de la dictadura franquista, ha de ser denunciada com a primer pas per a construir el nou sindicalisme de classe que, tan a Catalunya com a la resta de l'estat, necessitem.

La comunitat educativa de Sants continua mobilitzada

Ester Rams. Sants.

El darrer dissabte d'abril, el parc de l'Espanya Industrial es va tenyir de groc, per segon any consecutiu, en motiu de la Jornada lúdica i reivindicativa per l'educació pública.

Unes 250 persones, moltes d'elles infants, van acudir a la convocatòria de l'Assemblea groga, un espai que enxarxa famílies, mestres i alumnat de gairebé tots els centres educatius públics de Sants, des de les escoles bressol fins als instituts.

Enguany 9 escoles van organitzar nombroses activitats, entre les que destaca el muntatge d'una tirolina per part de l'escola Pràctiques, una xocolatada, els contes de l'escola Bressol l'Esquirol i una representació teatral, de l'alumnat de l'institut Lluís Vives. Des de l'Assemblea Groga es valora positivament la jornada i ja es posa la vista en el proper curs en què caldrà posar moltes energies per fer front a la LOMCE i la LEC.

Primer assalt contra la LOMCE

Però no caldrà esperar fins al proper curs per fer insubmissió a la llei Wert. Del 4 al 15 de maig tindran lloc, per primera vegada des l'aprovació de la llei, les proves diagnòstiques de 3r de primària.

La Xarxa d'Escoles Insumises, que aplega més de 30 escoles, i altres àmbits de la comunitat educativa són molt crítics amb aquesta avaluació externa, que és vista com una manera de fomentar la competitivitat entre centres, penalitzar les propostes pedagògiques alternatives així com estigmatitzar els alumnes que treguin pitjors resultats. Des d'aquest espai crític s'ha cridat al boicot, un boicot que només poden fer les famílies no portant els seus fills o filles a l'escola el dia en què es facin les proves.

L'escola Perú canvia el seu nom d'origen franquista

SERGI RUGRAND/KRANSYIBCN

Laia Castells, Sants

L'Escola Perú (c/ Sagunt, 92) es canvia de nom amb l'objectiu d'eliminar el vincle d'unió amb el franquisme. L'origen del nom de l'escola no prové del país d'Amèrica del Sud, sinó del nom d'un vaixell de guerra del bàndol nacional que feia de presó al Port de Barcelona. El nou nom de l'escola és Cal Maiol, que recupera la denominació de l'antiga finca on es troba el centre. El curs escolar 2014-2015 ha sigut especial per l'escola de primària Cal Maiol, ja que a més de canviar-se nom, ha celebrat el seu 75è aniversari i s'han fet importants reformes a l'edifici.

El "75è" aniversari

L'escola ha celebrat el 75è aniversari durant aquest curs 2014-2015 perquè pensaven que s'havia fundat l'any 1939. Però enguany s'ha descobert que el centre educatiu va néixer l'any 1936 amb el nom Grupo Escolar 38, que posteriorment va canviar-se a Escola Atenes per petició del professorat. Per tant, va funcionar durant la Segona República Espanyola i la Guerra Civil, i el 19 de juliol de 1939 -en acabar la guerra- el règim franquista va anomenar-la Grupo Escolar Perú. Aquest nom al·ludia a un símbol franquista, com molts altres centres educatius que també van ser obligats a canviar el seu nom per Uruguai, Calvo Sotelo, Víctor Pradera, etc.

Arran de la celebració del 75è aniversari de l'escola, molts exalumnes han facilitat informació del passat del centre escolar. El claustre de professors ha creat un blog (http://peru75aniversari.blogspot.com.es/) on pengen les fotografies, relats d'experiències personals i altres dades que els van arribant per tal de reconstruir la història de l'escola.

L'escola Perú durant la República

A més de les nombroses aportacions dels exalumnes sobre la història de l'escola, els mestres del centre han investigat per la seva banda: hi ha moltes dades del centre que van desaparèixer quan va cremar-se l'Arxiu de Sants durant la Guerra Civil, però el Col·legi d'Arquitectes els ha facilitat els plànols de l'escola durant la República i el dietari del capatàs que portava les obres. L'escola inicial va construir-se durant la República aprofitant els edificis existents de Cal Ros Maiol. El document del projecte recuperat pel Col·legi d'Arquitectes explica que l'escola tenia "les màximes condicions pedagògiques que poden obtenir-se donades les exigències del solar i les dels edificis existents". El centre escolar disposava d'un terreny molt més extens que l'actual, de 2900 metres quadrats aproximadament, i tenia la porta d'entrada principal al carrer Olzinelles. A més, era un projecte molt ben equipat ja que tenia dos edificis, un pati i una plaça, un gimnàs amb dutxes i vestuari, un hort, una aula de dibuix i un museu.

En acabar-se la guerra, els franquistes van cedir més de la meitat dels terrenys de l'escola a l'Església, que se'ls va anar venent, i actualment només li queda una petita part. L'altra part del terreny, van retornar-la a la família propietària, que durant el franquisme cobrava 15.000 pessetes mensuals pel lloguer de l'edifici, i en canvi el sou dels mestres era de 5.000 pessetes anuals.

Sant Jordi en llengua de signes

Jordina Sánchez Amat

Cinc persones sordes van explicar el 25 d'abril a Can Déu (Les Corts) la seva experiència com a escriptores a una setantena de participants a la Jornada Escriptors Sords, organitzada per l'Associació per la Difusió de la Comunitat Sorda ADCS-DifuSord.

Durant l'esdeveniment, hi va haver una mostra dels llibres que es van presentar, de la col·lecció Ginjoler i del grup ILLESCAT, entre d'altres.

El faristol fa nosa, i l'enretiren, perquè tapa les explicacions de Félix-Jesús Pinedo Peydró, que repassa les seves múltiples obres. Signa en llengua de signes espanyola (LSE, és de Madrid) i, malgrat que bromeja dient que està jubilat, quan se li pregunta si continuarà escrivint, se'l veu amb corda per estona. Ha fet de tot: poesia, l'autobiografia Una voz para un silencio, dos diccionaris d'LSE, i sobretot divulgació històrica, entre altres formats a través del còmic.

L'obra del també madrileny Andrés Rodríguez la presenta Sílvia Ferrando, de l'organització: 35 vides de persones sordes emblemàtiques de l'estat, una recuperació de la memòria imprescindible per a un col·lectiu minoritari i minoritzat que, com a tal, no ha escrit la història.

La sala s'endinsa aleshores en un univers més íntim, en què Pepita Cedillo explica els seus inicis com a escriptora, quan les companyes logopedes del CREDAC Pere Barnils van animar-la a explicar la seva experiència. Hi ha poques logopedes sordes, però un llibre pot arribar a qualsevol llar amb infants sords. El seu testimoni, plasmat a Háblame a los ojos i Mira lo que te digo, és el d'una persona que ha anat reduint l'espai que ocupa l'orella en la seva concepció de la sordesa i de si mateixa. Conscient, com Rodríguez, del paper d'aquestes contribucions, és contundent: calen més llibres escrits o signats per persones sordes.

La presentació d'Imma Codorniu es manté en el mateix clima. Ens traslladem, però, a un poble de Tortosa, on va viure fins que, als sis anys, va anar a Barcelona per ingressar a una escola per a sords. Allà, La nena que no deia hola va aprendre la llengua de signes catalana (a través dels companys sords), i va ser gràcies a aquesta llengua que també va poder començar a identificar les paraules de la llengua oral.

La darrera presentació és la del llibre en construcció de Rafel Tixé, el més jove de tots, que amb l'obra vol recalcar la riquesa de les disCapacitats. L'explicació del procés seguit per elaborar el llibre i estructurar-lo és un bon exemple perquè més persones sordes s'animin a emprendre també un camí literari.

Durant les pauses que es van produint entre les ponències, Marta Vinardell, d'ADCS-DifuSord, explica les seves vivències amb els llibres dels ponents: el descobriment als 18 anys d'una perspectiva que desconeixia de la sordesa, a través d'El Sordo y su mundo, del Félix, l'aprofundiment en els sentiments a través de la mirada de la Pepita, l'apassionament que la va fer passar-se d'estació de tren tot llegint l'Imma, i l'esperança pel projecte del Rafel en conèixer la iniciativa…

Les notes a peu de pàgina de la Marta posen en relleu el paper d'aquests testimonis en la resta de persones, sordes i oients.

Segueixen els judicis per l'#EfecteCanVies amb noves sentències condemnatòries

Can Vies

El 14 d' Abril, van ser jutjades 13 companyes en un judici que va durar 5 dies.

La sentència ha sigut d' entre un any i un any i mig per a 13 companyes i 5 anys sense entrar al país per a una altra.

Cal recordar que 4 companyes de l' efecte Can Vies han sigut sentenciades a més de 2 anys de presó i poden entrar en els pròxims mesos o setmanes.

Retornant a les últimes sentències, 5 anys sense entrar al país per no tenir la nacionalitat son 5 anys de trencament amb els cercles més propers, amb els lligams més íntims que has fet durant els últims anys, significa aturar i canviar d' un dia per l' altre la petita vida que t' havies intentat muntar.

Desenes de companyes condemnades amb antecedents equival a una voluntat per part del poder d' eliminar i acabar amb la dissidència, de suprimir la gent que fa possible victòries com les de Can Vies, que atura desnonaments, projectes especulatius, que intenta fer amb la seva vida alguna cosa més que treballar i consumir.

Que pot voler dir tenir antecedents?

Un cop tens antecedents, la teva llibertat, si es que algun cop ha existit, volen que es redueixi a ser un "bon ciutadà". Volen que tinguis present que qualsevol petita desviació de comportament et pot portar a la presó. Cal tenir en compte totes les pressions psicològiques que comporta això...

La teva ment pot arribar a convertir-se amb la policia més repressora que mai has arribat a conèixer, una veu interior que et reprimeix velant per la teva llibertat, que t' agovia, t' angoixa, t' avalua tota acció o possible acció que et pugui passar pel cap, ja sigui beure una cervesa al carrer, jugar a pilota desobeint les lleis del civisme o assistir a una manifestació... Seria un exemple dels efectes psicològics que pot provocar la por i l' amenaça constant de la privació de llibertat, si es que existeix la llibertat.

Un cop feta l' explicació de "l' actualitat" repressiva de l' efecte Can Vies i donat alguna breu, molt breu idea d' un exemple de com pot afectar la repressió a nivell psíquic volem deixar clar que no som les úniques en patir-la.

Nosaltres, les de l' efecte Can Vies som 84 que anirem sent jutjades però com nosaltres també es troben les companyes condemnades a 3 anys de presó del Parlament, les de la vaga general del 29-M, les dels 1 de Maig, les de l' Operació Pandora i Pinyata, amb 5 empresonades, acusades i tractades sota les lleis antiterroristes.

Volem deixar clar que som molta la gent que patim una repressió que sempre ha existit però que cada cop l' endureixen més, actualment ja hi ha companyes a presó acusades de terroristes les quals son allà, entre altres absurditats (per dir-ho d' alguna forma) per escriure un llibre. No existeixen proves, sinó indicis de proves.

No volem causar pena ni llàstima, volem consciènciar-vos i que vosaltres també ho feu amb el vostre voltant del que fan amb la gent que volem un món millor.

Apostem per seguir teixint xarxes de suport entre totes les oprimides que sofriu la "llibertat" de viure en la misèria. Perquè ja us podem assegurar que limitar-se a estudiar i treballar per a consumir brossa no garanteix una millor vida...

Els teus problemes son els mateixos que els nostres i sols amb la força col·lectiva poden ser resolts i així ho estem demostrant. Ells ho saben i ho volen impedir tancant-nos entre 4 parets, enderrocant els nostres espais i prohibint llibres i escrits per silenciar el missatge.

La millor solidaritat amb les companyes és la vostra lluita al carrer, al treball a l' escola...

Que no ens governi la por.

El Grup d'Habitatge de Sants atura un desallotjament

Grup d'habitatge de Sants

El matí del dimarts 31 de març de 2015, el Grup d'Habitatge de Sants va realitzar la seva primera acció contra un desallotjament. Es tractava d'un cas urgent en el qual el sub-arrendatari d'un company pretenia fer-li fora de casa l'endemà, donant l'avís amb una setmana d'antelació.

Un grup de companys es van col·locar a la porta de l'edifici, a Olzinelles 86, per denunciar els fets, i un altre grup va pujar al pis del company per intentar negociar amb el sub-arrendatari la permanència en la casa, a més a més de la condició de que el sub-arrendatari comences a assumir el pagament de la seva part de l'habitatge. Durant més de dues hores es va mantenir l'acció, tant dintre com fora, repartint informació del cas a la gent que passava pel carrer.

La pressió en el carrer i en la casa va funcionar, i vam aconseguit col·locar a les companyes en una molt bona posició per a negociar. Això ha permès a les companyes es quedin a casa, es rebaixi el lloguer, que una de les dues minúscules habitacions de la casa passin a ser només una, i per tant, que es pagui per persona, dependent de la mesura de l'habitació i a més a més que el subarrendatari comenci a pagar la seva part del lloguer.

L'acte ha servit també per a que s'hagi apropat gent a parlar del sus problemes d'habitatge. Pel que estem observant, és una problemàtica molt comuna i haurem de treballar per abordar-la d'una manera eficaç. Us recordem que el Grup d'Habitatge de Sants es reuneix cada diumenge a les 18.30h a l'Ateneu Llibertari de Sants.

1r de Maig a Sants

Manifestació Llibertaria del Matí a Sants . Mayu Ruiz / Krasnyi BCN

Acció Llibertària de Sants

El primer de maig a Sants va començar bastant d'hora, a les 8 del matí unes quantes començaven a descarregar i muntar les barres, les paradetes i penjar pancartes per l'acte organitzat per CNT-AIT i col·lectius llibertaris, Escuela Libre, l'Assemblea antiespecista de Barcelona i Acció Llibertària de Sants.

Cotxeres de Sants despertava plena de pancartes de diferents conflictes laborals, com la del conegut conflicte de Movistar i d'altres no tant com el d'ambulàncies Domingo. La barra on es servien begudes i entrepans vegans, poc a poc s'omplia de gent mentre s'escoltava musica de fons, ja eren les 10 del matí, hora a la que començava l'acte. Dintre ja estaven enllestides les distris de llibres i roba, mentre que a fora els endarrerits acabaven de muntar-les.

Cap a les 11 començaven els diferents parlaments. Des de CNT es va parlar de com l'acció directa sense intermediaris quan existeix un conflicte laboral, et fa canviar d'una posició defensiva quan no plantem cara, a una posició de força quan ens plantem aconseguint resultats que pocs esperarien, com és el cas d'hotels Catalonia que a base de reivindicacions de poques van haver de readmetre a una persona i millorar les condicions laborals. Van esmentar també el cas argentí dels petrolers de Las Heras, on al 2006 fruit d'una lluita sindicalista que lluitava per les condicions laborals, va morir un policia; després d'això treballadores afronten penes de cadena perpetua. Més tard van haver-hi parlaments de dos membres d'Acció Llibertària, parlant sobre la independència i els nous partits polítics. Fent èmfasis en l'aprofitament que els partits han tret d'una lluita que va començar al carrer, i extrapolant-la a la resta de lluites que els partits intenten fer seves pels seus propis interessos. Com anarquistes hem de desemmascarar els interessos dels polítics, per fer veure que el canvi des de les institucions no serveix per a res, incloent als nous com la CUP o Podemos. L'altre company en un to més monologuista va acabar de lligar aquesta crítica comparant les diferents polítiques, la institucional seva, o l'anarquista de carrer, la forma real de fer pressió davant problemàtiques comunes. En aquests parlaments també van parlar companyes sobre la problemàtica actual de l'habitatge, tot fent una crònica històrica de les diferents vagues de lloguer de principis de segle passat, i acabant amb l'explicació del grup d'habitatge de Sants, nascut al 2015, que començа a afrontar els primers problemes. També es van mencionar les lluites animalistes, i altres d'importància molt actual com és el cas de les encausades pel parlament, on l'Audiència Nacional ja ha demanat l'ingrés a presó.

Mentre les companyes parlaven, d'altres començaven a preparar la paella vegana, que després de la manifestació, moltes de les assistents gaudirien. Al voltant de la una del migdia, 500 persones van recórrer carretera de Sants fins a Collblanc, baixant fins a Sta Eulalia i tornant pel carrer Constitució pujant després per Olzinelles. Una manifestació tranquil·la que no va parar de cridar consignes, a favor de les treballadores i les preses i en contra de l'Estat.

L'Assemblea de Suport de les Encausades d'Aturem el Parlament contempla varis escenaris per evitar l'ingrés a presó de les 8 condemnades

Redacció, Sants

El dijous 30 d'abril es va anunciar que les 8 condemnades d'Aturem el Parlament havien d'ingressar a presó en un marge de 10 dies. Recordem que aquestes persones van ser absoltes per l'Audiència Nacional, però a causa del recurs presentat al Tibunal Surpem 8 varen ser condemnades a tres anys de presó.

En les comunicacions que van rebre les advocades s'indica que les notificacions d'ingrés s'han d'entregar personalment a cadascuna de les persones condemnades, és a dir, que el plaç de 10 dies per ingressar a presó començarà a comptar a partir de l'arribada de les notificacions personals. És molt probable, doncs, que les notificacions siguin entregades en dies diferents, la qual cosa comportaria diferents límits d'ingrés a presó.

El tancament de l'edició impresa del número de maig de LA BURXA ha estat durant la primera setmana d'abril, quan estava previst presentar la demanda d'indult a l'Audiència Nacional. Aquesta demanda pot deturar l'entrada a presó, si així ho decideix l'Audiència, a l'espera de la resolució de l'indult al Consell de Ministres. Així doncs, l'entrada a presó es podria produir en un plaç de dues setmanes, vàries setmanes o mesos o, inclús, més d'un any.

L'indult que es demanarà, fruit d'un debat col·lectiu entre les condemnades, serà a la totalitat de la condemna, per a totes les persones condemnades i per raons polítiques. En els propers dies l'Assemblea de Suport de les Encausades d'Aturem el Parlament emetrà un comunicat explicant-ne els detalls i el seu posicionament. Tal com anuncia aquesta assemblea en el seu blog: "Ara és el moment de preparar-nos pel que pugui succeir; resteu atentes a noves informacions i convocatòries".

SERGI PUJOLAR/KRANSYIBCN

Festival Artescape, 10 anys

Sergi Rugrand/ Krasnyi BCN

Redacció, Sants

El dissabte 25 d'abril del 2015 es van celebraran els 10 anys del projecte social que va donar lloc al Festival juvenil d'arts de carrer ARTESCAPE al recinte de Can Batlló. Hi van asistir més de 500 persones entorn d'activitats gratuïtes on participaven veïns i veïnes del barri: tallers de graffiti, de percussió i de circ. També hi havia, tot el dia, una exposició sobre el projecte i el graffiti a Barcelona. Més d'una vintena de graffiters professionals van deixar la seva empremta en persianes i murs (bloc 1 i bloc 12), destacant el mur de Roc Blackblock, en una paret del bloc 11. A la tarda, una desena de rapers, alguns històrics del Festival, van cantar els seus temes, fent-hi aparició gent com Poker d'Asos, Felino Skizo, T-Banza o La Prensa Negra. Altres col.laboracions destacades van ser el grup Brincadeira que va fer el taller del matí i l'actuació de cloenda, fent vibrar a tothom amb el seu últim espectacle "Evolution".

Nascut el 2005 d'un projecte més ampli anomenat "punt de pARTida Jove", l'activitat vol facilitar, per mitjà de l'art, la inclusió de joves amb menys oportunitats a activitats del barri de tipus artístic. Durant les edicions, anteriors i després d'una pausa els dos darrers anys per manca de finançament, el Festival s'ha renovat amb la voluntat de romandre com una activitat destacada dins el panorama de la cultura urbana de Barcelona. Artescape s'ha realitzat enguany gràcies a la col.laboració desinteressada de tots els artistes i se sosté a partir de l'experiència de més de 40 sessions al carrer en 14 espais diferents que han fet conviure el circ, la percussió, el graffiti, el hip hop, el rap, la batucada i la capoeira, sota el paraigües d'un singular projecte social.

Fins avui, el festival ARTESCAPE ha donat cabuda a més de 2000 joves que practiquen les arts de carrer i ha exercit de plataforma musical per a més de 125 joves cantants de rap emergent d'entre 12 i 25 anys. Ha afavorit la socialització de més de 500 joves a partir de la seva vinculació a activitats artístiques de diferent tipus. Més resultats del projecte també es poden copsar amb les activitats teatrals que duu a terme l'associació a l'Institut Joan Coromines, on desenvolupa la seva principal tasca social. Allà, gràcies a unes beques d'aprenentatge, es porten a terme tallers de teatre dins i fora l'horari escolar i projectes d'intercanvi juvenil europeu. En aquest sentit, a finals d'agost 15 alumnes del centre participaran en una trobada europea a Sants, amb més de 40 joves vinguts d'Itàlia, Polònia i Alemanya que realitzaran un espectacle teatral i de dansa amb el títol "Buscar una sortida". La idea és que es pugui presentar a les festes majors.

Encimenten el refugi 722 al carrer de Burgos

Agus Giralt, Sants

El dimarts 3 de març durant el Plenari del Districte de Sants-Montjuïc, ERC proposava: "prendre les mesures necessàries per protegir els refugis abans de la seva destrucció per part de les empreses constructores". Una proposició que va ser aprovada amb els vots favorables de totes les forces. Tota una declaració d'intencions, en principi molt positiva per la defensa del patrimoni.

El tema dels refugis havia tornat a l'actualitat quan a principis de febrer, durant les obres del carrer de Burgos el refugi 722 va sortir a la llum. Després que el Servei d'Arqueologia de Barcelona retirés la runa que tapava l'accés van trobar una galeria d'uns 10 metres de llargada construïda a una profunditat d'entre 6 i 8 metres. Un refugi que segons es desprèn de l'estudi no es va arribar a terminar. Un estudi que ja presagiava el final de la història. El 27 d'abril les xarxes socials bullien amb una nova noticia, el refugi 722 havia sigut omplert de ciment, fent impossible una futura recuperació. Una obra que es va fer ben d'hora al matí, i que no va rebre la visita de cap alcalde, un fet destacable en els darrers mesos.

La polèmica dels refugis no és nova. L'any 2007 tot i els advertiments veïnals sobre l'existència d'un refugi a la plaça Navas del Poble Sec, es van iniciar les obres d'un aparcament. Uns advertiments que ni l'ajuntament socialista de Jordi Hereu ni la regidoria d'Imma Moraleda, van prendre en consideració. La promotora de l'obra va encarregar un estudi que va determinar, erròniament, que no era un refugi, sinó canonades de sanejament. Però en contra de les previsions de l'Ajuntament i la constructora el refugi 262, va aparèixer sent l'inici d'un monumental despropòsit que va finalitzar de la pitjor manera per al veïnat, amb la constructora en suspensió de pagaments, la plaça empantanegada durant dos anys i finalment el refugi enrunat.

Aquell mateix any es va aprovar la llei de la Memòria històrica i el Districte de Sants-Montjuïc va aprovar una moció en pro de l'estudi i la conservació dels refugis antiaeris. Des de l'oposició, l'avui Segona Tinent d'Alcalde, Sònia Recasens, llavors regidora adscrita al districte de Sants-Montjuïc per CiU, proposava a la Comissió de Cultura, Educació i Benestar de l'Ajuntament de Barcelona: "Que es reguli a la ciutat de Barcelona què s'ha de fer amb els refugis, ja que no hi ha cap normativa. Demanem que els experts, els que en saben, determinin quins han de ser els criteris a l'hora de preservar els refugis i així realment poder actuar de manera concreta"

Doncs bé, des del 2008 fins a l'actualitat, tot i lleis, mocions i propostes votades de forma favorable a l'estudi i conservació dels refugis, només a Sants, Hostafrancs i la Bordeta s'han destruït, com a mínim el 15 al carrer Sagunt, el 397 al carrer de Noguera Pallaresa, el 741 al carrer de la Espanya Industrial, el 742 al carrer de Juan Bravo, el 870 al carrer Consell de Cent, el 877 al passatge de Toledo i el 722 al carrer Burgos. I els refugis del carrer Roger i de Juan de Sada encara perillen. Quins seran els següents que es destruiran? El 615 o el 669 al carrer Constitució?

CAP A UNA APOSTA POLÍTICA DELS AFECTES

Per a la poeta nicaragüense Gioconda Belli, la solidaritat és la tendresa dels pobles. A nosaltres, l'equip de La Burxa, des de l'experiència de la vida en col·lectiu, ens agradaria afegir que entenem la solidaritat no només com una acció cap a enfora, sinó com un acte reflexiu, cap a nosaltres mateixes, individualment i col·lectiva, i cap al nostre entorn més immediat. La solidaritat entesa, també, com un teoria i pràctica dels afectes i les cures, d'exercici micro d'autoestima, sentiment de pertinença, empatia i suport mutu.

Elba Mansilla

Micropolítica dels grups
El nostres barri és un bon exemple de territori habitat per nombroses experiències comunitàries que es reivindiquen com a horitzontals, assembleàries i autoorganitzades, front la verticalitat i el dirigisme de les propostes de participació ciutadana tutelades per l'administració. Una forma de *praxis* política que associa la transformació d'una situació concreta —com per exemple, okupar habitatges, autogestionar un centre social o publicar un periòdic de comunicació popular— amb la transformació individual i col·lectiva a partir i mitjançant l'activitat que es realitza.

En aquesta doble direcció, en la combinació entre *micro* i *macro* política, és on recau la major dificultat. A propòsit d'un col·lectiu que treballa en l'àmbit de l'agroecolgia: "un grupo puede desarrollar un cuidado hasta por el menor de los gestos, estar atento a las rotaciones, a la fertilización de los cultivos para evitar el agotamiento del suelo, a los calendarios de siembra y su asociación (...). Y a la vez ser más o menos incapaz de ejercer ese cuidado respecto a su práctica colectiva. Incapaz de pensar que existe igualmente una ecología del grupo y que ésta requiere técnicas y saberes singulares con vistas a cuidar, nutrir y cultivar el biotopo colectivo"[1]. Tot sovint, la urgència dels esdeveniments de la macropolítica, fa que descuidem la importància de les petites coses, de dimensió *micro* del treball col·lectiu.

Equips sostenibles
L'ecologia de les pràctiques col·lectives fa referència a totes les mesures que l'equip desplega per afavorir i millorar les condicions i les relacions als grups humans. Convertir els col·lectius en equips sostenibles requereix d'un conjunt d'instruments teòrics i pràctics que serveixen per facilitar la comunicació interna i fer fluir la informació a totes les persones que en formen part; afinar la manera de mirar per fer visibles les diferències —que poden ser, per esmentar-ne algunes, per raó de gènere, origen geogràfic, edat, salut o classe social— i ser més respectuoses amb la diversitat; i, finalment, implementar mesures internes orientades a prevenir i corregir les dinàmiques regressives identificades—masclistes, sexistes, autoritàries, entre d'altres—. La construcció d'equips sostenibles és, en definitiva, un treball col·lectiu progressiu i intern fonamentant en els valors de la cura, la igualtat, l'equitat de gènere i la diversitat com a elements fonamentals per a la transformació social.

Treball de Processos
A Catalunya, a poc a poc, han anat apareixent col·lectius que treballen per formar, acompanyar i facilitar la creació de grups sostenibles des de la perspectiva del Treball de Processos (TP). Experiències com els tallers "Desplegant la capacitat creativa dels grups" de la cooperativa Fil a l'agulla, o les diverses edicions del curs "Explorant les masculinitats" que ha impartit l'Associació Cúrcuma a La ciutat invisible, són un exemple d'aquesta proposta d'intervenció comunitària.

A banda de l'experiència professional d'aquests dos projectes, cada cop més està transcendint part de la metodologia del TP per a què els col·lectius disposin de les eines necessàries per autogestionar-se el treball intern.

Ens referim a metodologia vinculada a millorar, per exemple, la comunicació interna i l'accés a la informació, posant en pràctica la rotació en els rols de moderació, facilitació i relatoria, amb l'objectiu d'evitar la concentració de poder i les especialització de gènere, i per facilitar la participació de totes les persones a les assemblees. Al·ludim, també, a les eines que promouen els lideratges col·lectius i l'intercanvi de rols i funcions, per promoure la distribució de totes les tasques i funcions —tant les generadores d'estatus, com les que pateixen menor reconeixement— i anivellar els diferents graus de coneixement i expertesa més enllà de l'experiència i la veterania. Finalment, fem referència a les relacions de poder dins del grup, a la manera com els rols de gènere o les relacions interpersonals, la trajectòria personal de cadascú i cadascuna de nosaltres, les expectatives, els desitjos i les limitacions respecte al col·lectiu afecten al conjunt del grup. El TP desplega nombrosos recursos de facilitació de grups —com per exemple la formació de grups o comissions de treball de forma aleatòria, la realització dinàmiques participatives o la utilització de "paperògrafs"—, que busquen d'una banda desactivar els prejudicis i apriorismes individuals per posar al mateix nivell totes les veus, propostes i opinions, i treure el màxim profit de la potència i creativitat del grup.

El perquè de tot plegat
Ens sembla necessari, sinó imprescindible, incorporar la perspectiva del TP i orientar-la a la transformació profunda dels nostres col·lectius i projectes. Volem impulsar processos de transformació social que generin il·lusió i facilitin la participació, ja sigui per autogestionar un centre social com Can Vies, publicar un periòdic com La Burxa o lluitar pel dret a un habitatge digne des de la PAH. I tot sovint, la pràctica activista no deixa lloc per a la diversitat: si tens necessitats específiques de salut o mobilitat, o tens persones a càrrec, ho tens difícil, o directament impossible, per participar.

Creiem que hauria de ser prioritari en les nostres organitzacions adoptar un model de funcionament horitzontal, descentralitzat i equitatiu, que es converteixi en una alternativa organitzativa inclusiva amb la diversitat, front la verticalitat, l'especialització, la divisió sexual dels treballs i la concentració de poder característiques de l'individualisme patriarcal capitalista. Si volem construir unes lluites sostenibles, cal que desenvolupem les eines necessàries perquè ningú no quedi fora, perquè tothom se senti reconegut, reconeguda. Perquè el projecte de vida comuna que construïm entre totes, sigui, a tots els nivells, sobre la base de la solidaritat, la confiança i el respecte per la diversitat.

Creiem que hauria de ser prioritari en les nostres organitzacions adoptar un model de funcionament horitzontal, descentralitzat i equitatiu, que es converteixi en una alternativa organitzativa inclusiva amb la diversitat

1 DD.AA (2010) ***Micropolíticas de los grupos: por una ecología de las prácticas colectivas***. *Madrid, Traficantes de sueños. Pàg. 64.*

Col·lectius de referència:
Fil a l'agulla
Cooperativa nascuda al 2009 que es dedica, entre d'altres activitats, a la facilitació de reunions, l'acompanyament i formació en matèria de desenvolupament organitzacional i a la resolució de conflictes.
http://www.filalagulla.org/

Associació Cúrcuma
Entitat dedicada a la capacitació de grups per afavorir a la presa de consciència en la diversitat, acollint la multiplicitat d'identitats, desitjos i maneres de fer com a riquesa, i la creativitat com a motor de creixement. Treballem des d'una perspectiva de gènere, feminista i comunitària.
https://asscurcuma.wordpress.com

Els paperògrafs són una molt bona eina de posada en comú i visualització conjunta. // LaCol

Les assemblees són l'instrument de debat i decisió més estès entre els col·lectius de base. // LaCol

Quin lloc ocupen els afectes als moviments socials?

El taller "Amors (i desamors) als moviments socials" organitzat per La ciutat invisible va aplegar una vintena de persones amb ganes d'investigar i posar en comú com es gestionen les relacions afectives als projectes que aposten per la transformació social.

Elba Mansilla

Dissabte 11 d'abril, a les 10 del matí, començava la sessió que s'allargaria fins pràcticament les 4 de la tarda. La sessió va arrencar amb una dinàmica de presentació que es dilataria gairebé 3 hores sense que les assitents gairebé ens n'adonéssim. Les preguntes que ens va suggerir la Irene S. Choya —l'educadora social feminista que va facilitar la sessió— van obrir la llauna de la participació de pràcticament tot el grup: "què ens vincula als col·lectius on participem?" "què ens aporten?" "què hi aportem cadascuna de nosaltres?" "quines pràctiques ens fan sentir bé?" "quines no?".

D'aquesta manera, començava el taller en què ens endinsaríem en una nova visió de l'amor, del afectes, en les assemblees i els col·lectius. Una nova mirada cap a la dimensió relacional en què, com apuntava la feminista afroamericana bell hooks, "l'amor no és un sentiment, és allò que fem —per tant, una intenció i una acció.— Triem estimar. Triem com ho fem. L'amor, d'aquesta manera, pot tenir a veure amb expressar cura, afecte, responsabilitat, respecte, compromís i confiança. Es tracta de visibilitzar i construir altres formes de relacionar-nos aquí i ara, més horitzontals, més justes".

El grup estava composat majoritàriament per dones, amb edats compreses entre els vint i els quaranta anys. Les participants formaven part de col·lectius alternatius diversos vinculats al moviment estudiantil, l'economia solidària, l'autogestió de la salut, la comunicació lliure o el feminisme, entre d'altres. Va resultar ben curiós posar en comú els sentiments que (ens) genera la vida en col·lectiu, que tot i que de vegades bascula entre l'ambivalència de l'estrès i la il·lusió, la por i l'esperança, tot sovint genera sensacions ben poc engrescadores, com ara cansament, tristor, frustració o decepció. Van ser molt poques les persones que van parlar de la vida col·lectiva com a font d'alegria, sentiment de pertinença o enriquiment personal. Però aquestes (ens) contagiaren l'entusiasme de l'enamorament a la resta.

Paradoxalment, el que les participants vam afirmar que aportàvem a la vida col·lectiva era ben diferents. Les mateixes persones que parlaven del desgast que implica la vida en col·lectiu, lluny d'aportar-hi negativitat, contribuïen tenint cura del grup, tirant del *carro*, desenvolupant rols de mediació i conciliació, aportant realisme, capacitat de reflexió, visió estratègica, experiència, grans dosis d'il·lusió i, en general, molt de temps i moltes energies.

Veien aquest desfassament entre el que sentim i el que fem, la pregunta que ens va assaltar fou la següent: en sabem, de viure en col·lectiu? Tenim prou recursos, per combatre les dinàmiques individualistes i masclistes del capitalisme patriarcal?

A poc a poc, però, passada la primera fase de posar en comú neguits i malestars, el grup va anar recuperant idees, metodologia i pràctiques transformadores que cadascuna havia après al llarg dels anys d'activisme. A poc a poc vam anar omplint la caixa d'eines col·lectiva que cadascuna havia anat elaborant per combatre les jerarquies i les desigualtats que travessen les persones i els col·lectius. Ferramentes per combatre les desigualtats i, alhora, facilitar els espais de cura. Les dinàmiques emocionals foren les primeres propostes a posar-se damunt la taula. La rotació de tasques de secretaria, neteja i manteniment, la següent idea, orientada a combatre (part de) la divisió sexual del treball. Les refundacions i jornades internes, una de les accions més estestes per superar moments de crisi i estancament en els col·lectius.

Més enllà de propostes i metodologia concreta, una de les iniciatives més reivindicades fou, sens dubte, la necessitat de generar punts de trobada en contextos més distesos, de celebració i plaer. Obrir espais relacionals orientats, únicament i simple, a trobar-se, a trobar-nos, per celebrar la comunitat que som, per conèixe'ns, reconèixe'ns i escoltar-nos. Això és, en definitiva, posar la cura, els afectes, l'amor, al centre de les prioritats de la vida en col·lectiu.

A mode de conclusió, vam valorar la necessitat de socialitzar el coneixement de què disposem en matèria de treball de processos i facilitació de grups, per proveir-nos d'eines que facin que l'acció radical sigui compatible amb la vida col·lectiva i la creació de comunitat. El camí cap a l'utopia d'una societat més justa i equitativa ha de passar necessàriament per transformar l'aquí i l'ara, mitjançant el creixement personal i col·lectiu.

Moment del taller "Amors (i desamors) als moviments socials. // La ciutat invisible

INVESTIGANT ALLÒ INVISIBLE

«Algunes pistes que trobem que, potser, ens ajudin a transformar les nostres pràctiques quotidianes:

PARAR. Aturar-nos. Escoltar, el que diem i el que callem, les paraules i els cossos.

OBSERVAR. Als i les altes, i a mi mateixa.

ESCOLTAR. Hi ha llenguatges diferents. Tots diuen.

FER-AMB. Acompanyar. Compartir el que sé, el que sabem. Reconèixer. Reconèixe'ns. Acollir, allò nou, allò diferent.

DONAR ESPAI al que sentim, també a les intuïcions. Escoltar una altra vegada.

TENIR CURA. Cuidar-se. Parar atenció. Teixir vincles. Sostenir. Temps i energia.

ELS COSSOS al centre. Mirar-se. Ballar. Riure. Tocar-se. Descansar. Descansar també. Donar-nos permís. Alentir.

RECONÈIXER el conflicte. No buscar culpables. Aturar. Què-passar-per a què-pugui-passar.

DONAR-HI un sentit col·lectiu. Introduir canvis. Aprendre.

DETECTAR inèrcies, fantasmes, monstres. Netejar la casa. Desempolsegar les catifes. Canviar de lloc els mobles. Reciclar allò que ja no serveix. Pensar juntxs per-què-avui.

REVISAR la història. Qui es queda fora. Com ens veuen. Com ens veiem. Fer un relat comú. Incloure les crisis, les ruptures, les divergències. Un relat viu, en construcció.

COM pensar i fer en col·lectiu. No és només sumar-hi. És alguna cosa més.

INVENTAR. Estructures també.

ROTAR rols i tasques. No ser imprescindibles. Fer coses molt diferents. No cremar-se. Saber demanar ajuda. Ensenyar. Dedicar-hi temps. Reconèixer el valor del treball. De tot el treball.

RECARREGAR energia. Trencar rutines. Moments només per a la trobada. Riure. Donar-nos permís de nou.

FLEXIBILITAT. Obertura. No demanar massa. Respectar els diferents ritmes. Però responsabilitzar també. Comprometre's.

L'ESPAI. L'espai també diu, també acull. Tenir ganes d'estar-s'hi.

NO VOLER abastar-ho tot. Resistir la urgència permanent. Aturar, una altra vegada. Assaborir el procés. Reforçar llaços. Estar juntes.

CONTRUIR, aquí i ara, el que volem (ser).»[1]

1. Extret de "Investigando lo invisible: amores (y desamores) en los movimientos sociales" d'Irene S. Choya a revista La Madeja núm. 4. Ed. Cambalache-Feminismos. Adapta i traduït al català per l'Elba Mansilla.

Per saber-ne més:

Bell Hooks (2000) "Claridad: dar palabras al amor". Disponible online a: http://revistas.um.es/api/article/view/163151/142031

DD.AA. (2013) "Amores" Revista La Madeja núm. 4. Ed. Cambalache.

DD.AA. (2010) Micropolíticas de los grupos. Para una ecología de las prácticas colectivas. Proyecto editorial Traficantes de Sueños.

Observacions de gènere i dinàmiques emocionals: aportacions per al creixement grupal

Elba Mansilla / Mercè Esteban

El Treball de Processos (TP), també anomenat psicologia orientada als processos, és una proposta d'intervenció que integra diveses disciplines i utilitza nombroses tècniques per facililtar la transformació i el creixement de les persones i els grups. La metodologia del TP s'aplica a àrees diverses com ara el desenvolupament comunitari i organitzacional, la capacitació en la diversitat i el lideratge grupal, la psicoteràpia i la facilitació de grups, entre d'altres.

La capacitació en matèria de TP se centra, en primer lloc, en ajudar a prendre consiciència de les formes diverses com les persones i els col·lectius percebem i vivim la realitat. En segon lloc, busca fer aflorar la dimensió emocional i relacional dels grups per fer visible aquesta dimensió, que és de gran ajuda per entendre i ubicar les diferents idees i posicionaments de les persones dins del grup. El TP és una bona eina per abordar els conflictes, les relacions interpersonals i la diversitat dins de les organitzacions, ja que contribueix notablement a reconèixer la diversitat de visions i posicions, i el sentit de les mateixes, fet que facilita enormement superar les dificultats, crèixer com a grup i fer més transitable el camí cap als objectius del grup. A Barcelona, hi ha diversos col·lectius que es dediquen professionalment al TP i socialitzen aquesta cultura, com per exemple la cooperativa Fil a l'Agulla, o l'Associació Cúrcuma.

Feliçment, més enllà del treball professional, algunes entitats del barri estan emprant de forma autònoma i autogestionada en aquesta direcció, per millorar el funcionament dels col·lectius. Ens referim al fons feminista La Fondona i la cooperativa d'habitatges La Borda, ambdós projectes vinculats a Can Batlló. Us convidem a conèixer les seves primeres passes cap al creixement grupal.

> El camí cap a l'utopia d'una societat més justa i equitativa ha de passar necessàriament per transformar l'aquí i l'ara, mitjançant el creixement personal i col·lectiu.

Abordar l'estrès grupal

El passat 28 de març, la cooperativa d'habitatge La Borda va realitzar una dinàmica emocional per abordar —i intentar rebaixar— la situació d'estrés del grup. La metodologia que van utilitzar va estar inspirada en la teoria de la Comunicació No Violenta (CNV), un model que proposa que les persones ens comuniquem entre nosaltres de manera efectiva i empàtica, donant especial importància a expressar amb claredat i de forma diferenciada quatre nivells de la comunicació: les observacions, els sentiments, les necessitats i les peticions. La proposta de la CNV busca, entre d'altres coses, defugir dinàmiques de formulacions culpabilitzadores i coercitives, tot desenvolupant formes d'expressió que evitin que emetem crítiques i judicis morals, i donant molta importància a l'expressió dels sentiments i les necessitats.

La dinàmica va estar dirigida per una comissió de treball de La Borda i va consisitir a respondre individualment tres preguntes: "com em sento?", "què em dona confiança i m'agrada del projecte?" i "què m'agradaria veure més?". L'objectiu de la sessió era crear un espai de seguretat per treballar les inquietuds emocionals i de confiança de les persones i del col·lectiu. Al llarg de gairebé dues hores, gairebé la totalitat de la vintena d'assistents van prendre la paraula i, en acabar, la valoració general de l'activitat era no només molt positiva, sinó que es considerava absolutament necessària.

La proposta de realitzar una intervenció d'aquestes característiques havia estat a petició del propi grup. Nombroses sòcies de la cooperativa havien cregut oportú realitzar un taller per afavorir el treball emocional i la cohesió grupal.

Observar els rols de gènere

Un altre dels col·lectius que ha volgut intervenir sobre la seva realitat per fer-ne un diagnòstic en clan feminista ha sigut la Comissió de gènere de Can Batlló. L'objectiu de l'observació és identificar les dinàmiques masclistes i sexistes del col·lectiu, per problematitzar la normalitat patriarcal que travessa la societat en general i per visibilitzar les desigualtats entre homes i dones pel que fa als rols presos, que beu de la naturalització de la divisió sexual del treball i de la invisibilització i desvalorització de les tasques reproductives.

L'objectiu, doncs, és prendre consciència de l'herència del sistema patriarcal que totes les persones i col·lectius tenim interioritzades en les formes de fer política i d'estar al món per tal de construir, des de l'autocrítica, un nou model de relacions.

La comissió de gènere de Can Batlló, formada per membres de la Fondona i persones d'altres comissions, van treballar en aquesta línia i van crear una eina d'observació de dinàmiques assembleàries i de gènere en què s'observava el número de vegades que intervenien els homes i les dones, i la tipologia d'intervencions. Aquestes estaven descrites i sistematitzades prèviament perquè les persones observadores tinguéssin un marc de referència compartit.

Alguns dels tipus d'intervencions que s'analitzaven eren les següents: informar —aportar noves informacions sobre el que es parla—, proposar, donar respostes —a una pregunta o a una intervenció—, mediar, reflexionar, prendre decisions, fer intervencions autoritàries —dir com han de ser les coses, parlar com si el que es diu fos evident o innegociable—, recordar normes, expressar sentiments, demanar disculpes, renunciar el torn de paraula i fer desqualificacions —saltar-se el torn de paraula o comentar amb la companya mentre una altra persona parla—, entre d'altres.

Dues persones eren responsables d'omplir la graella cada assemblea, i s'intentava que fos una tasca rotativa on participessin membres de diverses comissions.

Després de recollir totes les dades apuntades de les diferents observacions es va fer un retorn a l'assemblea per tal de prendre consciència del concepte de gènere patriarcal.

Ampliar l'observació i continuar treballant en aquesta línia per passar de l'observació a l'acció és un repte que, si s'assoleix com a tasca de responsabilitat col·lectiva, continuarà fent de la participació a Can Batlló, un espai on la presa de consciència hi sigui present i permeti generar dinàmiques d'acció col·lectiva transgressives per canviar actituds i pràctiques heretades del sistema capitalista i patriarcal.

La incorporació al funcionament regular dels nostres col·lectius de dinàmiques que millorin la qualitat de les relacions de les persones i del grup és, al nostre entendre, una gran notícia. Reflexionar i treballar sobre les nostres pràctiques per desentranyar-ne l'estructura macro sociopolítica és un pas previ i necessari per avançar cap a una transformació social global i integral.

> Reflexionar i treballar sobre les nostres pràctiques per desentranyar-ne l'estructura macro sociopolítica és un pas previ i necessari per avançar cap a una transformació social global i integral.

PER SABER-NE MÉS

Treball de procesos:
Arnold Mindell (2015) ***La Democracia Profunda de los Foros Abiertos: pasos prácticos para la prevención y resolución de conflictos familiares, laborales y mundiales.*** *DDX.*

Metodologia assembleària:
Fernando Cembrano i José Ángel Medina (2003) ***Grupos inteligentes: teoría y práctica del trabajo en equipo.*** *Editorial Popular.*

Comunicació no violenta:
Marshall B. Roserberg (2011) ***Resolver los conflictos con la Comunicación NoViolenta.*** *Editorial Aconto / ACNV.*

RACÓ HISTÒRIC

Llums i ombres de les escoles de Sants

Agus Giralt, Barcelona

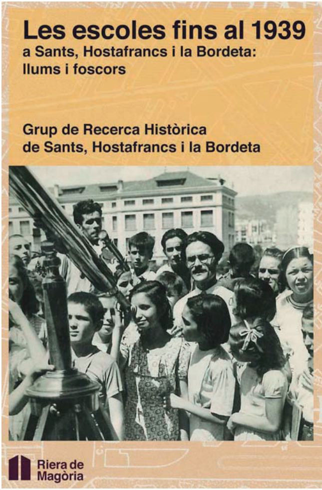
De vegades penso que a Sants quan es reuneixen tres persones, si sumem els projectes on participen, podríem contar-hi quatre entitats. I segurament aquest és el principal potencial del nostre barri i el que el fa fort, el fil amb que es van teixint empaties i solidaritats invisibles, la rica vida social del seu veïnat. Hi ha entitats de tot tipus i que treballen en quasi tots els àmbits. Però malauradament durant molt de temps hi ha hagut un gran buit, la història local.

Si bé és cert que hi ha hagut molta gent que porta anys treballant aquest camp, investigant i divulgant meticulosament, com el company Josep M. Vilarrubia-Estrany, o com jo mateix provo de fer des d'aquest racó històric, també és cert que durant molt de temps al barri hem estat mancats d'una entitat que, col•lectivament, assumeixi aquest repte.

Per sort ara fa uns anys van engegar un parell d'iniciatives molt positives per recuperar la memòria col•lectiva del nostre barri. La primera, la Col•lecció Riera de Magòria, una projecte d'un grup de veïns de Sants que amb el suport del Secretariat d'Entitats, estan publicant llibres sobre la història dels nostres barris. La segona la creació d'un Grup de Recerca Històrica de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, una entitat creada per cobrir el buit que comentava.

Ara totes dues iniciatives han coincidit en un projecte col•lectiu que acaba de veure la llum. Després de les dues primeres publicacions de Riera Magòria: Del Somni al Silenci, sobre la Guerra Civil al barri, i Inventari de Can Batlló, un llibre que ens ofereix una visió calidoscòpica sobre la gran fàbrica de la Bordeta, arriba Les escoles fins al 1939 a Sants, Hostafrancs i la Bordeta: llums i foscors. Una llibre que vol ser un itinerari social i pedagògic de les escoles de Sants des de mitjans del segles XIX i que és un fruit del Grup de Recerca Històrica.

Una obra col•lectiva realitzada per Artur Bial, Pepita Plana, Joan Sanromà, Antoni Vallverdú, Rosa Vilalta i Maria Vinyeta, que ha estat prologada per Salvador Domènech i que segurament per aquelles coses de les causalitats va ser presentada un 14 d'abril. Un llibre que, com el nom indica, i tal i com els autors van explicar durant la presentació, recull les llums però també les foscors de les escoles a Sants, una història de matisos feta d'esforços personals. Una història que parla dels grans projectes educatius però també dels mestres i infants que intentaren suplir les mancances amb classes particulars a pisos privats.

RELAT

Oriol Barras,Barcelona

Divendres passat vaig estar xerrant amb una noia de la PAH. També forma part de l'Observatori DESC. Més enllà del contingut del que vam comentar, per a mi tota l'activititat que desenvolupava donava molt de sentit a la paraula activista. Em va quedar flotant a la ment.

Dissabte al matí vaig sortir a comprar el pa i, al trobar-me amb l'I., vaig parar a fer una cervesa amb ell. Encara tenia la idea del dia anterior lliscant i rebotant per dins el meu cap. Després de posar-nos una mica al dia, vaig preguntar-li què en pensava, de la PAH, ell que, per la seva edat i vinculació als moviments social, n'ha vist de molts més colors que jo.

– La PAH sembla com un nou sindicat, no creus? – vaig proposar, després de les seves opinions.

– Fins a cert punt, la PAH s'assembla molt al Sindicat Unificat del PTE. I, a més, ha estat capaç d'unir molt més a la gent comú que no pas els sindicats majoritaris d'avui en dia. Aquests volen parlar d'un nou sindicalisme, i el que es necessita és un retorn al vell sindicalisme, que és el que sembla que fa la PAH.

La paraula clau la vaig identificar perquè l'I. va posar èmfasi al dir-la. La paraula clau era "fa".

– O sigui, l'important és el que fa, oi?

– Clar. El sindicat és un instrument per a aconseguir que millori la vida de les persones, que siguin suficientment fortes per tirar endavant... –va respirar fondo– Avant em porta molts records. Però bé, quan un sindicat té com a objectiu eternitzar-se en la seva situació, sigui aquesta bona o dolenta, perd la seva raó de ser.

– Però quan li dius instrument, sembla com si diguessis que un sindicat és una eina, com si quedés deslluït.

– És que ho és, una eina. O com a mínim ho hauria de ser. És com un martell o una falç, o un ordinador. Si no fas res amb ells, perden el seu sentit, la seva raó de ser.

– Però, a la PAH li pot passar al mateix que al Sindicat Unificat o al PTE?

– Espero que no repeteixin algunes errades que vam tenir llavors. Al final es va veure que el SU era un sindicat enfocat cap enfora. Si s'haguessin cuidat més els detalls interns, s'haguessin cuidat més les relacions internes, els rols, els egos... potser hagués tingut sentit continuar –va fer una pausa, com recuperant una mica la memòria–. Com a mínim vam parar quan havíem aconseguit coses, i no quan ja estava tot podrit per dins. Els sindicats d'avui necessiten desvincular-se de l'Estat, no han de servir l'Estat, sinó als treballadors, a aquelles persones que només tenen les seves mans i el seu cap per guanyar-se la vida. I els companys, clar. Jo, a més, en vaig treure l'amor de la meva vida, del sindicat – novament va fer una pausa, se li van il•luminar els ulls abans de continuar–. Als poderosos ja els va bé l'individualisme i el desprestigi de la vida col•lectiva. Ells ja són forts i poden tirar endavant sense comptar amb ningú. No val la pena reproduir les idees individualistes dins d'organismes que aspiren al suport mutu i la solidaritat, a fer que la societat sigui més justa.

Aquesta última reflexió em va tocar bastant. Una gran explosió col•lectiva per combatre el capitalisme des del carrer no és suficient. No només, és clar. Com contrubuïa jo a modificar la meva realitat i la de les persones que m'envolten? Com trencava jo amb comportaments i actituds tant interioritzades, tant fetes metàfores que dificulten observar el seu origen metafòric? Com d'emancipador feia jo el meu aquí i ara? Si dins els moviments d'emancipació es reproduïen esquemes antiemancipatoris, el destí era un fracàs rotund.

FOGONS DE TEMPORADA

La dieta, dels homínids als Homo (2a part)

Núria May, Masnou

Diuen que perquè el cervell pogués créixer de forma substancial només fou possible si algun altre òrgan del cos humà deixava de gastar tanta quantitat d'energia. El cervell gasta aproximadament el 20% de l'energia disponible i fa 2 milions d'anys l'òrgan que en gastava una quantitat similar era el sistema digestiu, un sistema amb uns intestins molt més llargs dels que tenim avui. Una teoria diu que juntament amb l'inici de l'alimentació càrnia alguna mutació en l'Homo va fer que alguns individus nasquessin amb l'intestí més curt, l'avantatge evolutiu d'aquests fou que disposaven de més energia lliure per fer funcionar el cervell al mateix temps que disposaven d'un intestí més curt que no va suposava cap problema en una dieta que era cada vegada més rica en carn (proteïnes i greixos animals) i menys en vegetals (alta quantitat de fibra i alts requeriments energètics als intestins).

Un altre factor que potser va determinar l'augment de la massa cerebral va ser la cuina. La cocció dels cereals o altres farinacis (el midó cuit aporta gran quantitat de calories) i de la carn (facilitant-ne la digestió), foren factors importants que afavoriren el desenvolupament del cervell. La incorporació dels àcids grassos omega 3 a la dieta dels Homo també són considerats primordials en aquesta fase (sobretot a partir de llavors, fruits secs, alguns peixos i sobretot mol•luscs, crustacis i carns d'animals salvatges).

Però tot i que la cuina va originar tots aquests canvis els experts consideren que només fa 200.000 anys que els Homo dominen el foc. El foc representa un dels canvis més determinants per als Homo: allunya les preses, escalfa la llar, protegeix, il•lumina, crea comunitat al voltant del foc i és una de les condicions necessàries per el desenvolupament de la cuina i el llenguatge (un intercanvi de coneixement culinari al voltant del foc sembla que va poder afavorir que les persones iniciessin la parla al voler reproduir les receptes, els procediments de preparació i cocció dels aliments).

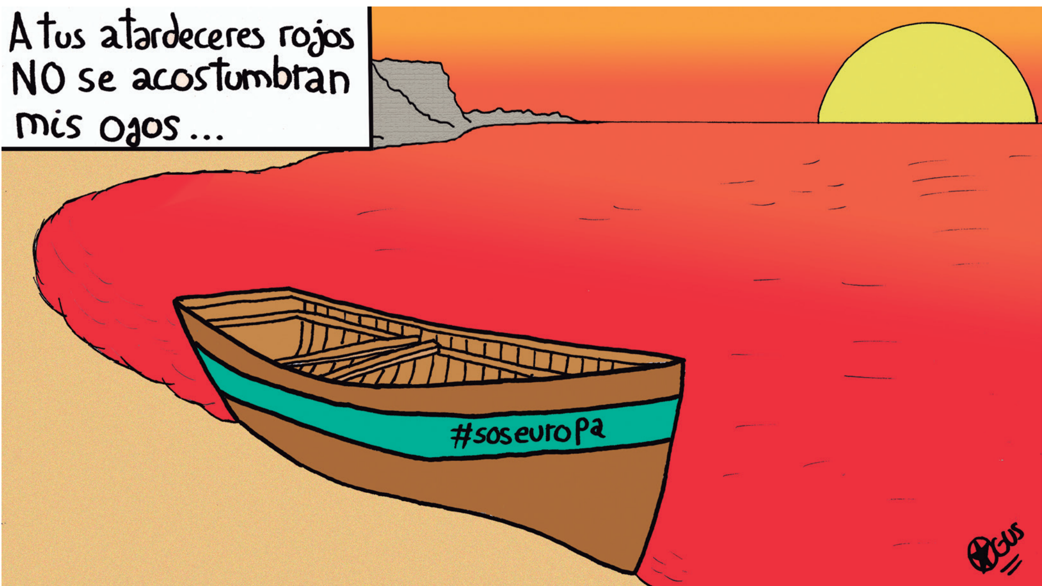
La primera cuina fou la de concentració; la dels rostits (el asado) i la dels forns rudimentaris; s'excavaven forats al terra on es col•locaven pedres calentes, fulles de suport i al damunt, els aliments a coure, es tapava amb més fulles, s'omplia el forat de terra i s'esperava a que els aliments fossin cuits. Segurament també es coïen aliments col•locats a dintre d'estómacs o altres cavitats o pells d'animals que s'omplien d'aigua escalfada amb pedres calentes. Però no va ser però fins l'arribada de la ceràmica, ja al neolític, que aquests procediments culinaris, els de la cuina d'expansió, varen adquirir tota la seva magnitud.

Fa entre uns 100.000 i uns 150.000 anys que l'Homo Sapiens va abandonar l'Àfrica per segona vegada, ja ho havia fet amb anterioritat el seu avantpassat l'Homo Erectus, que va derivar en diferents espècies arreu del planeta, totes elles avui desaparegudes. La presència més tardana d'un descendent de l'Homo Erectus fou l'Homo neanderthalensis o Home de Neandertal que va desaparèixer a la Península Ibèrica fa només uns 30.000 anys.

Quan l'Homo Sapiens va travessar la península aràbiga i es va escampar cap a Àsia i el que avui és Europa ja havien passat molts anys des de la primera migració africana. Europa era llavors un territori gèlid i els primers Homo, anomenats cromanyons, que varen establir-s'hi varen haver de desenvolupar les eines i els abrics necessaris per a poder-hi sobreviure. La seva alimentació anava des del consum de carn d'animals herbívors; sobretot mamuts, urs, cavalls, cabres i rens, fins a la menja de peix i molts i derivats aliments vegetals. Els cromanyons del nord del continent basaven la seva dieta en fonts càrnies i en canvi, els del sud, els que vivien prop del mar Mediterrani, la basaven majoritàriament en animals marins, vegetals i carns de mamífers més petits. Els gustos que llavors reconeixien anaven des del dolç de la fruita, passant per la diversitat d'amargs d'arrels i verdures i arribant al gust umami de la carn.

No ens hem d'imaginar la dieta dels nostres avantpassats com a altament carnívora, de fet tot i ser omnívora seguien predominat en les seves menges els aliments d'origen vegetal. Diuen que eren les femelles les que sostenien l'alimentació domèstica al recol•lectar les fruites, verdures i altres aliments vegetals alhora que petits animalons, que servien per nodrir a tota la família. La caça es produïa només de tant en tant, existeixen indicis que fins i tot es conservava la carn entre capes de gel o sota l'aigua gèlida de rius i llacs, indicant la necessitat de conservació i l'èxit relatiu que devien tenir els mascles caçadors. Però amb el pas del temps, un nou canvi climàtic que va generar una inexistència d'aliments suficients, varen fer desaparèixer els grans herbívors, de fet el mamut, l'última a esvair-se, ho feu fa més de 3900 anys.

UN TOC D'HUMOR...

EL POEMA

Manifest, collit al vol, d'un manifestant...

De pots vells,
llençats per cuiners
de restaurant,
em faré l'instrument
amb que us cantaré.
De paraules de lleó
faré els poemes
que us vomitaré,
sota les vostres finestres.
De retrats d'amics
desconeguts i desapareguts,
em vestiré per presentarme
a vosaltres.

Ma casa serà el carrer.
I menjaré rodes de cotxes
i excrements de gos.
I alguna "pantorrilla"
de parenta vostra.
I dormiré amb tots
els vostres caps.
Aquesta serà ma vida,
oh nobles i pudents poderosos:
senzilla, com voleu.
Pobra, com desitgeu.
"Arrastrada", com somnieu.
"Rabiosa", com detesteu.

Ovidi Montllor

LLIBRE

La revolta que viurem

Ivan Miró. Tigre de paper. Barcelona, 2015

"Una novel·la honesta, agosarada i necessària"

Josep Marcé

En conèixer la imminent publicació de La revolta que viurem, he de confessar que vaig sentir una expectativa similar a la que m'hagués provocat l'aparició de la darrera obra d'algun dels grans de la literatura. Certament, era la primera novel•la que signava el seu autor, però en això de les expectatives no hi ha res escrit.

Coneixíem la prosa precisa, rigorosa i acurada de l'Ivan Miró com analista de la realitat social, sovint en col•laboració amb altres autors, però això de la literatura és jugar en una altra lliga, i el seu aterratge en aquest àmbit cal considerar-lo tot un encert. Les expectatives inicials es van veure acomplertes.

La Revolta que viurem fa bo el criteri de que hi ha novel•les ?i especialment, les bones? que expliquen la història millor que els llibres d'història o que en fan entendre la societat millor que els llibres de sociologia. Potser, per això, en aquest cas l'autor va escollir la literatura, per poder expressar i per fer-nos viure allò que és impossible aconseguir des d'un altre registre.

Es tracta d'una novel•la honesta, sincera, perquè ens parla des de les vísceres i des de la veu dels sense veu. I perquè se la juga en l'intent de fer arribar al lector allò que desitja, de transmetre una sensibilitat social i una sensualitat extraordinàries, amb moments d'extraordinària vitalitat, tant personals com col•lectius. I ho fa sense concessions, sabent que això mai no resulta senzill.

És també un a novel•la agosarada, valenta, que apel•la a l'atenció i a la intel•ligència del lector, que ha de ser capaç de deixar-se endur pel relat, sense qüestionar-se la subversió de moltes convencions literàries o tipogràfiques, fruit d'una innegable voluntat d'experimentació estilística: mutacions de la veu narrativa, monòlegs interiors, repeticions, salts temporals... i alguns moments de poesia en estat pur. Una narració de fets, en molts casos reals, però que subverteix allò que és usual en les novel•les pretesament realistes. Els insurrectes també ho són per poder crear artificis literaris complexos, a la mida de els seves necessitats expressives i experimentar amb formes narratives inusuals, que els permetin assolir una gran capacitat de persuasió.

I és una novel•la necessària, com a relat col•lectiu de la Barcelona rebel, com a crònica que és dels moviments socials de les darreres dècades i també com a retrat d'una generació. I ho fa a través de quatre personatges, amb trajectòries vitals diferents, que es van interrelacionant i que, a través d'un relat polièdric, fan la seves pròpies, i complexes, revoltes quotidianes. El relat social es fon amb l'íntim. La vida potser es alguna cosa així i per això la revolta que relata l'Ivan Miró és col•lectiva, política, però també cultural i personal.

La literatura és allò que s'explica, però també, i sobretot, com s'explica, l'atmosfera que l'autor és capaç de crear jugant amb les paraules. I en temps de literatura prêt-à-porter, cal mantenir l'esperança de que s'escriguin, es publiquin i es llegeixin força novel•les com La revolta que viurem. Un text que, com tots els grans relats, intenta la impossible quimera d'explicar la realitat, de manera que ens ajuda una mica a entendre-la. Una extraordinària experiència lectora que requereix un petit esforç, però que resulta compensat amb escreix.

MÚSICA

Radiocrimen

"Antecedentes" (Maldito Records - 2014)

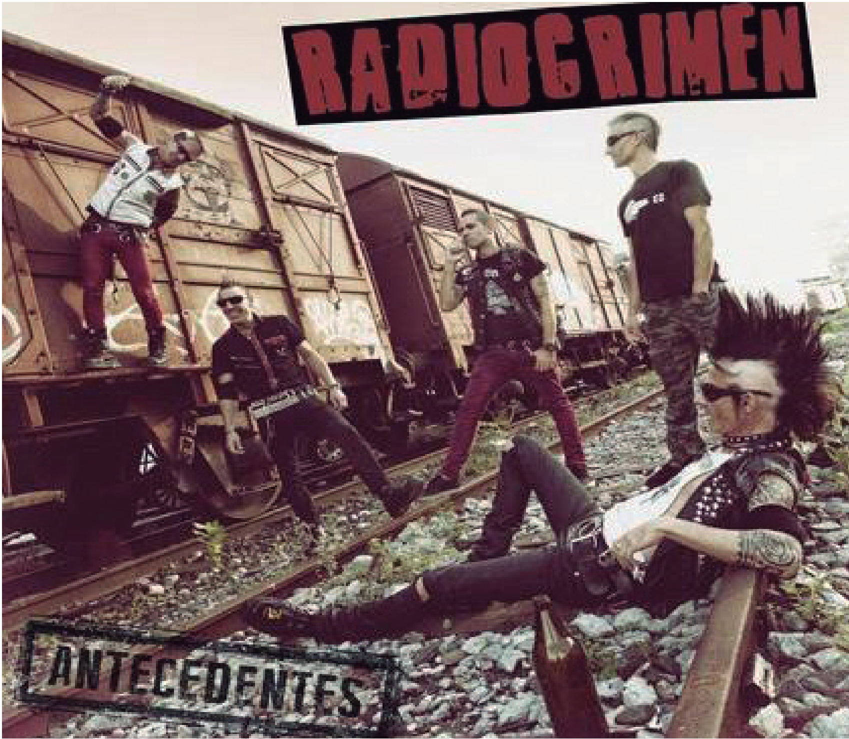
Miki

Parlar del segon treball dels RADIOCRIMEN és parlar d'un senyor discàs. Podem afirmar amb total rotunditat que ens trobem davant d'una dotzena de gardeles de pur i fresc punkrock.

Una darrere l'altra i a cop de riffs precisos i endiablats, demostren a les clares per què, malgrat la seva joventut com a grup, han calat tan ràpidament entre la gent. I és que els membres de la formació no són nous i ja vénen d'haver bregat en altres places (Rat-Zinger, Deskonzierto, El Paso Killers o Punk Guerrilla, entre d'altres).

Tornades corejables i la lírica intensa, penetrant d'en Txarly Usher (Los Carniceros del Norte) aporten el segell distintiu i de qualitat a una banda que es mostra dalt de l'escenari amb la solvència d'una maquinària compacta i sense fisures, disfrutant i fent disfrutar mitjançant una contagiosa posada en escena, tal i com es va poder comprovar amb la seva recent visita a Barcelona del setembre passat.

Els avançaments que deixaren caure dins del repertori ja sonaven instantàniament com a autèntics hits, cosa que després de l'escolta d'aquest 'Antecedentes' es fa més que palesa; es reafirmen, doncs, en les credencials que van exhibir amb el seu anterior 'Mátame', i perfilen les formes de la seva proposta, tan acurada con addictiva, que compta cadascun dels talls d'aquest treball per himnes. "Amar mata", "Delfín negro", "Traidor" o la cançó que dóna nom al disc són només una petita però més que bona mostra d'això.

5a Festa intercultural

Secretariat

Dansa, música, poesia, tallers i molt més el 16 de maig d'11 a 21 h!

La festa és una plataforma de participació, interacció i promoció d'associacions dels nostres barris, que treballem a la Taula intercultural del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta (SESHB). Vam celebrar la primera Festa intercultural l'any 2011 i enguany en fem la cinquena edició! La tornem a fer coincidir amb el Firentitats, la mostra de les entitats del Secretariat, on més de 160 associacions sortim a la carretera de Sants a difondre qui som i què fem.

Enguany, tornem a fer "Salutacions d'Arreu", on podrem aprendre les salutacions bàsiques en diferents idiomes. Una altra activitat important és "Expressions del món", una mostra de música, poesia i dansa d'arreu que vam crear l'any passat i que hem volgut tornar a organitzar. Tindrem dames ghaneses; farem tallers de maquillatge, de medicina xinesa, de manualitats; jocs infantils amazics; oferirem menjar i artesania d'arreu del món...!

Per dissenyar i organitzar totes les activitats hem treballat amb un doble objectiu:

Internament: fomentar la participació, la coneixença, la reflexió, la interrelació, el treball conjunt entre les entitats diverses, etc.

Externament: mostrar la realitat existent del territori (que és diversa), adaptar les activitats a aquesta realitat, arribar al màxim nombre de persones (oferim un ampli ventall d'activitats que poden atraure a gent de diverses edats i nacionalitats), donar a conèixer les entitats que formen part del projecte de la Taula i el projecte en sí, acostar la ciutadania (diversa) i el teixit associatiu (també divers), etc.

Aquesta és una de les activitats estrella de la Taula, ja que va néixer en una activitat –un curs coorganitzat per la mateixa Taula-; la dissenyem, l'organitzem i hi participem més d'una vintena d'entitats; i és molt potent ja que aplega una quinzena d'activitats diverses!

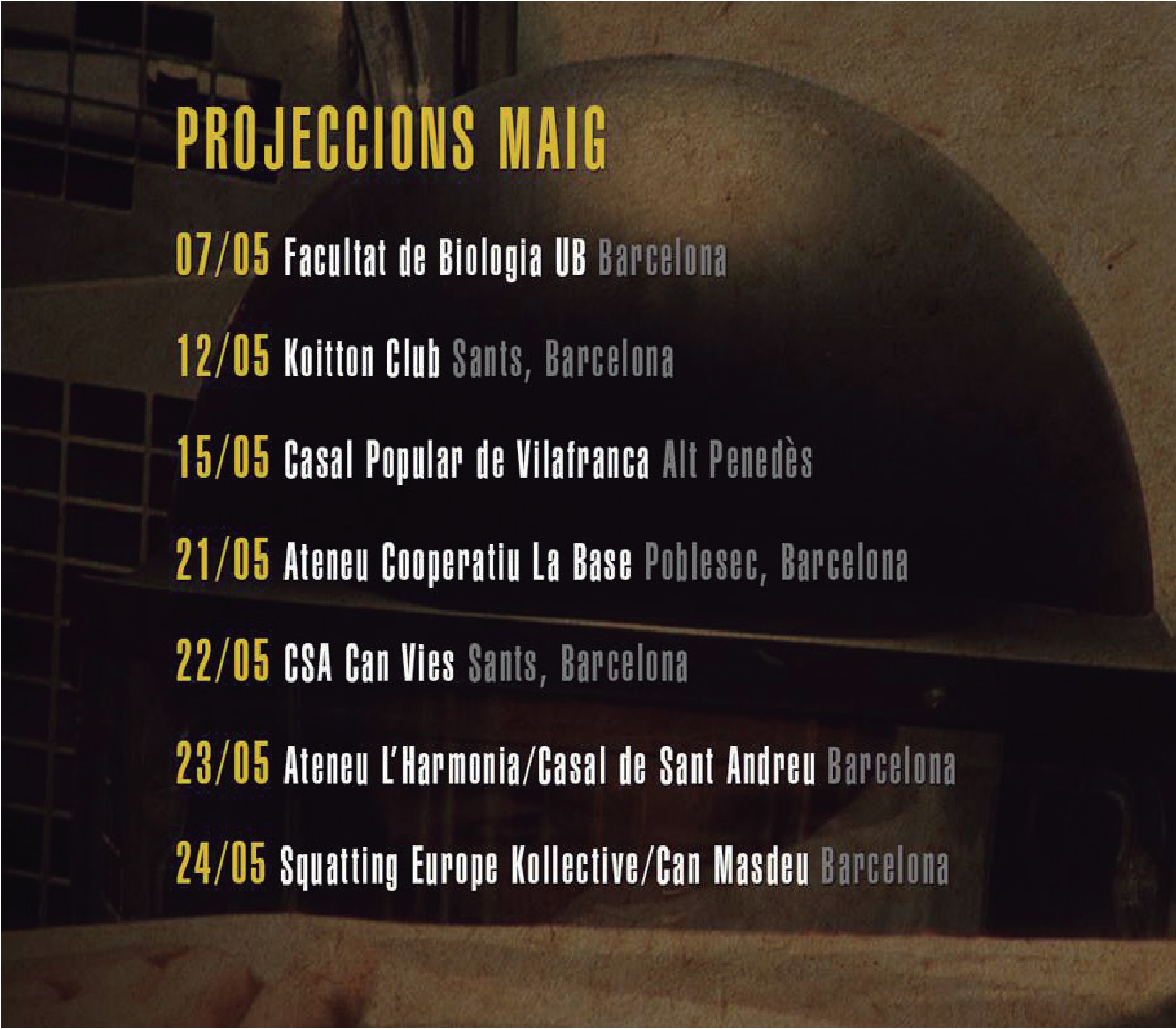
La festa tornarà a contribuir a la normalització i positivització de la diversitat existent; a fomentar encara més la interculturalitat al teixit associatiu i al territori, a seguir desmuntant prejudicis i estereotips; i a mostrar, entre d'altres coses, la creativitat i les expressions d'arreu del món!

http://www.secretariat.cat/festaintercultural

Temps de Can Vi(e)s

Ciutat·Autogestió·Conflicte

Presentació del documental autogestionat; realitzat per Alice Kohn, Jimena Martínez, Aitor Palacios, Pablo Rogero i Mar Valldeoriola. Amb Ferran Aguiló, Elisenda Barrera, David Fernàndez, Elba Mansilla, Jordi Martí i Albert Torras.

AGENDA

maig 2015

Dissabte 9 de maig a les 23.30h.
El Sonido de veldá (salsa brava, cumbia I boogaloo)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 10 de maig a les 18h
Projecció del documental sobre Helios Gómez i debat sobre la recuperació de la presó Model com a centre de memòria de la respressió i la resistència.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dimarts 12 de maig a les 21 h.
Temps de CanVi(e)s (Documental)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 14 de maig a les 21.30h
Perifèria (post-rock)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 15 de maig a les 21.30h.
Catfingers (soul- funk dels 70s)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 15 de maig a les 23.30 h.
UHF STEREO (Balkatalan amb mapping)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 16 de maig a les 21h.
Satèl.lit presenta "Aeroports" (pop)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 16 de maig a les 23.30h.
El Sonido de veldá (salsa brava, cumbia I boogaloo)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 17 de maig a les 18h
Projecció del documental "Un altre futur" de Richard Prost i Amado Marcellán. L'anarquisme en temps de revolta, amb la presència d'Amado Marcellán.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dimarts 19 de maig a les 21.30h.
Ese Perro (pop-rock- Argentina)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 21 de maig a les 21.30h.
Dani Gancho (pop-indie)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 22 de maig a les 21.30h.
Abús (Homentage a Ovidi Montllor)
Bo d'ajut: 5 €
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 22 de maig a les 19h
La Construcció encoberta de l'estat d'exepció: Llei Mordassa, Codi Penal i Seguretat Nacional. A càrrec d'Andrés García Berrio, advocat i membre de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dissabte 23 de març a les 23.30h.
Shoot the Pump! (SoulNights)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 24 de maig a les 20h.
Jordi Torné (pop d'autor)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 28 de maig a les 21.30h
Carlitos Miñarro (cançó rumbera)
Bo d'ajut: 5€
Divendres 29 de maig a les 20h.
Euskal Jaia (Eh.ko musika bilduma: Dj Grosz i Dj Z)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 30 de maig a les 23h.
TOP A TOP (ReggaeNights)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 31 de maig a les 21.30h.
Silvinitzant (Tribut a Silvio Rodríguez)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

AGENDA MENSUAL DE CAN BATLLÓ

(C/ Constitució 19. La Bordeta. Sants)

BAR
Matins 10–13h:dl,dt,dc,dj,dv
Tardes 18–21h:dl,dt,dc,dj
18–22h:dv
Tot el dia 10-21h:ds

ESPAI D'ENTRENAMENT
Matins 10–13h:dl,dt,dc
Tardes 18–20:45h:dl,dt
Lloc Planta primera

BIBLIOTECA POPULAR JOSEP PONS
Matins 10–13h:dl,dt,dj,dv,ds
Tardes 17–20h:dl,dt,dc,dj
18–21h:dv

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Taller obert 17–20h: dl,dc
Lloc Taller de mobilitat

FUSTERIA
Taller obert 10–13h,16–19h:dl
Treb. comunitari 10–13h,16–19h:dt

TROBADA SETMANAL MALABARISTES INEXTREMIS
Dimecres 18–20.45h
Lloc Bloc 9
Obert a tothom

ESPAI ARTS
Taller de dibuix i pintura
Planta 1º, Dimecres 10–13h

ROCÒDROM
Dilluns, dimecres i divendres 18h-21h.
Dimecres 17h-18h exclusius per a infants.
Dimarts tancat per manteniment.
Dijous: Tancat.

FUSTERIA COL·LECTIVA
Taller obert : dilluns 10h-13h + 16h-19h
Taller comunitari : dimarts 10h-13h + 16h-19h.

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres 10h-13h i dissabtes 10h-14h

HORTS I JARDINS COMUNITARIS
Dimarts i divendres 10h-13h, i dijous 18h-20h. També dissabte 25 abril 10h-13h

LA NAU ESPAI FAMILIAR
Dimarts i dijous 17h30-20h
Divendres 11h-13h.

TALLER DE MOBILITAT. TALLER DE REPARACIÓ DE VEHICLES
Dilluns i dimecres 17h-20h

TASQUES COMUNITÀRIES
·Cada dimarts, dimecres i dissabtes 10h-13h
Tasques comunitàries als espais.

LA CISTELLA VERDA
Cada dijous 18h-21h

Marc Santasusana

Ens parla del seu segon llibre "De la fàbrica a la revolta"

Barceloní del 1980. És doctor en història contemporània per la Universitat de Barcelona i guanyà el premi Josep Carbonell i Gener de recerca històrica. Actualment treballa de professor de ciències socials a l'educació secundària. Acaba de ser editat el seu segon llibre "De la fàbrica a la revolta", trajectòria de Pere Curtiada i Ferrer, dirigent obrer sitgetà".

Marc Santasusana amb el seu segon llibre a les mans "De la fàbrica a la revolta" Sergi Rugrand

Redacció Burxa

"Al 1931 entra a l'Ajuntament per les urnes i al 1936 per la revolució, esdevenint tant el primer regidor com el primer alcalde independentista i socialista dels Països Catalans"

Per començar caldria preguntar-te quan i per què et vas interessar per la figura d'en Pere Curtiada i Ferrer?

L'any 2009 vaig presentar-me al premi de recerca històrica Josep Carbonell i Gener, que vaig guanyar amb una història de l'independentisme a Sitges fins la Guerra Civil a través de tres biografies. Arran d'aquella investigació vaig adonar-me de l'interès del personatge i del molt que quedava per saber de la seva trajectòria, i fou llavors quan vaig escollir dedicar la meva tesi doctoral a reconstruir la seva biografia. Vaig ferne la lectura el desembre del 2013, amb un resultat d'excel•lent cum laude, i "De la fàbrica a la revolta" en sintetitza el més important.

En quin context aparegué el personatge?

Pere Curtiada va néixer l'any 1898 a Sitges, que en aquells moments encara era una vila proletària on les fàbriques de calçat monopolitzaven la indústria local, i a on, en contrast de la immensa majoria de poblacions catalanes, hi arrelaren amb molta més força les idees socialistes que les anarquistes. De fet, als anys vint arribà a haver-hi moments en què un de cada tres afiliats a la UGT catalana era sigetà. A més, bona part del seu entorn familiar més immediat estava vincular al moviment socialista local, molts pertanyien a seccions sindicals ugetistes o a la cooperativa obrera local i el seu pare fins i tot arribà a presidir el Centre Obrer.

A què atribueixes que, a diferència de Sitges, el moviment obrer català es decantés majoritàriament per l'anarquisme?

Arreu de l'Europa industrialitzada el moviment obrer s'orientà més cap al socialisme que cap a l'anarquisme, que sols fou majoritari en zones rurals i, com a única excepció, a Catalunya. Tot i que els factors que ho expliquen són múltiples, el més destacat seria la tradició federal dels obrers catalans, a qui generà rebuig que en el moviment socialista les decisions les prenguessin cúpules allunyades de la base, i que a més es trobaven a Madrid.

I quins fets en destacaries de la trajectòria de Pere Curtiada?

Per començar la seva precoç vinculació al sindicalisme; des dels tretze anys s'afilià a la UGT, on esdevingué vocal de la secció d'obrers constructors de calçat. De la seva trajectòria política posterior destacaria que a nivell local liderés tots els partits on militá, la Unió Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català, i que en aquest darrer partit fos escollit membre del seu Comitè Central. També que al 1931 entrà a l'ajuntament per les urnes i al 1936 per la revolució , esdevenint tant el primer regidor com el primer alcalde independentista i socialista dels Països Catalans.

Va militar a partits molt diferents; fou que va anar canviant d'ideologia?

No, més bé fou que la seva militància política la desenvolupà en anys molt convulsos, la Dictadura de Primo de Rivera, la Segona República i la Guerra Civil. En cadascun d'ells, Pere Curtiada considerà més útil militar a una organització o a una altra per a lluitar més eficientment per les seves idees d'alliberament social i nacional.

En Pere Curtiada era un home de lletres o d'acció?

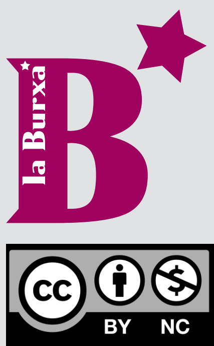
Complia a la perfecció les dues facetes. Tot i que va haver de deixar l'escola molt jove, una formació autodidacta a la Casa del Poble —a Sitges hi hagué la primera de tot Catalunya— li conferí una ploma prou hàbil com per denunciar les injustícies. Malauradament es veié obligat a lluitar com a soldat de lleva a la Guerra del Marroc, però l'experiència el tornà capaç d'encarar-se, tot sol i pistola en mà, a un grup armat l'octubre de 1934, o a participar activament dels fets revolucionaris de 1936.

Què més voldries destacar del teu llibre?

Que més enllà d'una biografia, és una crònica completa del desenvolupament d'un moviment obrer local entre 1855 i 1939, i a través d'aquest, de l'evolució social i política de Catalunya de l'època. A més, analitza molts aspectes del moviment independentista durant la Guerra Civil, com la seva participació als consells revolucionaris locals o a les juntes municipals agràries, que la historiografia precedent no havia estudiat amb suficient deteniment.

Ja tens en ment nous projectes d'investigació?

Tinc bastant enllestida la meva següent obra. Està centrada en l'oposició a la Dictadura de Primo de Rivera i més en concret en les relacions mantingudes durant aquell període entre Estat Català i la CNT, i de ben segur trencarà molts estereotips sobre l'actitud d'aquell sindicat respecte al fet nacional català.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla